

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 950/2021
04.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Златомир Колаковић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за производњу, промет и услуге „Кондор АС“ д.о.о. Врњачка Бања, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3175/2020 од 05.11.2020. године, у седници одржаној 04.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3175/2020 од 05.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву, Судска јединица у Врњачкој Бањи П1 1199/18 од 05.06.2020. године, ставом 1. изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд утврди да је незаконито решење о отказу уговора о раду због непоштовања радне дисциплине, без броја од 24.09.2018. године. Ставом 2. изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да га врати на послове ... у року од осам дана од дана пријема пресуде. Ставом 3. изреке, обавезан је тужилац да на име трошкова парничног поступка плати туженом износу од 155.250,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке о трошковима поступка па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3175/2020 од 05.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву, Судска јединица у Врњачкој Бањи П1 1199/18 од 05.06.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је благовремено, преко пуномоћника, изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. У поступку по жалби, другостепени суд није пропустио да примени нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

У правноснажно окончаном поступку утврђено је да је тужилац био запослен код туженог на неодређено време по основу уговора о раду број .. од 04.10.2012. године, на пословима ... све до доношења оспореног решења 24.09.2018. године. Тужиоцу је стављено на терет да је учинио повреду радне обавезе утврђене општим актом, односно уговором о раду, зато што је дана 13.07.2018. године изнео из радње туженог МП1 у ..., телевизор туженог марке Hisense X55 A 610 (шифра ...) чија је цена 57.990,00 динара, који је однео кући и то тако што је од рачунополагача продавнице туженог МП1 у ..., ББ затражио да му дâ на пробу телевизор наведене марке, што је шеф рачунополагач ове продавнице туженог одбио да учини без претходно закљученог уговора о одложеном плаћању са тужиоцем или личног одобрења власника – директора туженог. Након тога, истог дана, после договора између рачунополагача продавнице туженог МП1 у ... и рачунополагача продавнице туженог МП3 ..., наведени телевизор је папиролошки раздужен у продавници туженог у МП1 у ..., а истим је задужена продавница туженог МП3 ... у којој је руководилац био ВВ, који је тужиоцу одобрио да узме на пробу предметни телевизор туженог и то без претходно закљученог уговора о одложеном плаћању са тужиоцем и без личног одобрења власника – директора туженог, иако је знао да то није била пракса код туженог. Након тога тужилац је преузео телевизор, а на позив туженог послодавца исти је вратио 01.08.2018. године. Упозорењем туженог број .. од 06.08.2018. године тужилац је упозорен да су се стекли услови за отказ уговора о раду, са роком од осам дана за изјашњење. Тужилац је ово упозорење одбио да прими, па је истакнуто на огласну таблу туженог. Тужени је донео оспорено решење 24.09.2018. године, којим је тужиоцу на основу члана 179. став 2. тачка 5) Закона о раду отказао уговор о раду због повреде радне обавезе дефинисане општим актом и уговором о раду.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења о отказу уговора о раду одбијен.

Према одредби члана 179. став 2. тачка 5) Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05... 75/14 и 13/17) послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду.

Уговором о раду закљученим између парничних странака предвиђено је да је основ за отказ уговора о раду, између осталог и ако запослени покуша да изнесе или ако изнесе из пословног објекта послодавца робу, амбалажу за паковање робе или било

који артикал власништво послодавца, као и изношење било које документације, без сагласности и знања послодавца.

Одредбом члана 48. Правилника о раду туженог, прописано је да запосленом престаје радни однос независно од његове воље у случајевима утврђеним законом, а нарочито ако покуша да изнесе или изнесе из пословног објекта послодавца робу, амбалажу за паковање робе или било који артикал власништво послодавца, као и изношење било које документације, без сагласности и знања послодавца.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања и цитираних правних аката, правилан је закључак нижестепених судова да је тужилац учинио повреду радне обавезе која му се оспореним решењем ставља на терет, с обзиром да је несумњиво утврђено да је тужилац 13.07.2018. године изнео из радње туженог МПП у ..., телевизор туженог наведене марке и однео кући, без претходно закљученог уговора о одложеном плаћању са туженим и без личног одобрења власника – директора туженог. Наведеним понашањем тужилац је учинио повреду радне обавезе прописану општим актом и уговором о раду. Тужилац по пријему упозорења о отказу, када је несумњиво сазнао да му се ставља на терет повреда радне обавезе, односно постојање разлога за отказ уговора о раду, није оправдао своје понашање, нити се изјаснио на упозорење, те је правилно одбијен захтев за поништај решења туженог.

Имајући у виду да се наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци, без детаљног образложења ревизијске одлуке у смислу става 2. истог члана, јер се образложењем пресуде не би постигло ново тумачење права нити допринело уједначењу тумачења права.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић